

בס"ד. ש"פ ראה, מבר"ה וער"ה אלול ה' תשס"א.

הגנת הת' בלתי מוגה

אני לדודי ודודי לי ר"ה אלול¹, ומבואר בזה בדרוש הידוע בלק"ה², ובדרושי רבוהתו³, נשיאינו שלאח"ז עד לדרושי נשיא דורינו, שהוא לפי שהעבודה חודש אלול היא בבחי' אני לדודי ודודי לי⁴. דאח"כ הוא חודש התשובה והתשובה על העבודה דחומ"צ במשך השנה⁵, שבכללות נחלקת ל⁶ הקטנה שהיא ויראה, שהאהבה היא שרש כל רמ"ה מ"ע והיראה היא שרש דאיה ל"ה (שהם שני דברות הראשונים אנכי ולא יהי' לי, כי דבור אנכי כולל כל רמ"ה מ"ע, ולא יהי' לי כולל כל שט"ה מל"ה) כמבואר בתורה⁷. ולפיכך החשבון דחודש אלול הוא בב' התנועות דאני לדודי, מלמטה למעלה, ודודי לי, מלמעלה למטה. ומבואר עוד דהעבודה מלמעלה, ודודי לי היא בעשרה ימים שבב' ר"ה ודחומ"צ, עשרת ימי תשובה. ולכאורה אינו מובן שהרי בהיבט אלול נכלל גם הר"ה של ודודי לי, ואי"כ מדוע ההמשכה מלמעלה היא בעש"ה. ועד"כ צ"ל לפי המבואר במ"א, שסופי החיבוב דאני לדודי לדודי לי הן ד' יודי"ן, בגימטריא מ' יום שמר"ה אלול ער יומ"ט, דלכאורה גם זה אינו מובן, שהרי אני לדודי ודודי לי ר"ה אלול, ואיך נכללים בזה גם עשרת ימי התשובה.

והנה כל עבודה מלמטה צריך שיהי' לה עור וסיוע מלמעלה, בבחי' אתעדילתע, וכמאר"ה קב"ה עוזרו. ומזה מובן גם בהעבודה דאני לדודי לי, שצריך לאחזק"ל"ע מלמעלה כדי שעבודה זו תהי' בשלמות. וזהו מה שמעריך ומבאר בלק"ה שם, דבחודש אלול הוא זמן התגלות י"ג מדות הרמ"ס. דע"י התגלות זו חרי העבודה דאני לדודי היא בשלמות, ואח"כ נעשה עיני

וודוי -

- (1) שה"ש נ, ג. (2) אבודרהם סדר תפלה ר"ה. פעי"ה שער ר"ה פ"א. שעה"פ להארז"ל עה"פ. ב"ח או"ח סתקפ"א ר"ה והעבירו.
- (3) פרשתנו ר"ה זה (הא') - לב, א ואילן. (4) ראה סה"מ אירשי' ע' 75. שם ע' 129. (5) פי"ד ורפ"כ. (6) מקומות שבהע' אוה"ה פרשתנו רד"ה זה (ע' תשפ"א). לקו"ת ר"ה סד, א.
- (7) ראה גם לקו"ת וקרא ב, ב. (8) קידושין ל, ב. סוכה נב, ריש ע"ב.

- ואכלת ושבעת -

בתוכס²⁴, כמו הזייתים ישראל שנאמר בהם²⁵ ארץ זית שמן, חרי אינם צריכים לכתוב חזקה כדי להוציא שמנים ומיז' כשלתחזים עליהם קצת, חרי הם מוציאים שמנים וק"מ גם זה הו"ע הכתישה, וכי בערך זית כזה גם כתישה קצת נקראת היא בשם כתישה, ועי"ז נעשה שמן למאור, ועד שממן זה נעשה שמן למאור במנורה שבבית המקדש, שארז"ל²⁶ שהיא עדה לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל, היינו שיש בה ב' עוננים, א' השרת השכינה בישראל, וב' שזה נמשך לכל באי עולם.

וזהו ג"כ כללות הענין דחודש אב, שנקרא בשם חודש מנחה אנכי²⁷, דענינו נחמה הכי גדולה שלאחרי הירידה, וכמבואר במדרש²⁸ (הו"ב בדרושי חסידות) שהקב"ה אומר לישראל נחמו נחמו עמי²⁹, וישראל עוננים שאינם רוצים נחמה ע"י אחריים, אלא ע"י הקב"ה אנכי עצמו, וחאמר ציון ערובי ה'30, וע"ז בא מענה הקב"ה אנכי אנכי אנכי ב' פעמים, שלמעלה מאנכי ה' מוחה פשעך³¹, בהינתן אנכי אנכי ה' וע"ש במדרש נאמר בסיני³⁴ אנכי ה' אלוקיך, בכרמל יאמר כפול ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים³⁵, שהוא למעלה מפעם אחת אנכי שנאמר בהר סיני, וע"י שאנכי אנכי הוא מוחה פשעין, ביטול החטא בכפליס³⁶, עי"ז אנכי אנכי הוא מנחמם, נחמה בכפליס³⁶, ולא ע"י הנוביאים (נחמו נחמו) אלא ע"י הקב"ה בכבוד ובעצמו, כמ"ש ואחם תלוטשו לאחד אחד גו', שהקב"ה נוטל את כאו"א מישראל בידו³⁷ ומוציאן מן הגלות, כמ"ש יש חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו, ומביאו אל ארץ הקודש, ארץ אשר גו' עיני ה' אלוקיך בה מרשיח השנה ועד אחריה שנתי⁴⁰, ארץ דמפא מזון, מזון לגוף ולנשמה, במהרה בימינו ממש.

* -

- (24) ראה ברכות לט, א. (25) פרשתנו שם, ה. (26) מנחות תלמודית מע' אב. ראה ס' גט פשוט סק"ו סק"ה. אנציקלופדיא וההפטרות. (27) ישעי' מ, א. (28) הובא באבודרהם סדר הפרשיות יב, (32) שם מג, כה. (33) "מדודש אגדה" הובא בפרש"י ספר שופטים ה, ג. ובלקו"ת ש"ש סה, ב. וראה לקו"ת שם, רע"ג. (34) יתרו כ, ב. (35) מ"א יתו, לט. (36) ראה איכ"ר ספ"א. יל"ש ישעי' רמז תמה. (37) ישעי' כז, יב. (38) ראה פרש"י ע"ה פ נצבים ל, ג. (39) ישעי' נב, ג. (40) פרשתנו יא, יב.

הגנת הת' בלתי מוגה

נעמען) גם את הבחירה ומדבר. וזהו מה שממשיר בלקו"ה שם דבארם יש בחי' עיר מושב, ולחי' שדה ומדבר. ומדבר הוא בחי' ארץ אשר לא ישב אדם שם לגירענות, הי"פ ענין חומ"צ שענינם הוא ישוב העולם. וזהו מה שמדבר הוא למטה מדוה, כי שדה הוא הכנה למקום ישוב, שהרי בשדה זורעים את התבואה, כמ"ש ארץ ממנה יצא לחם, ולזה לבב מדבר יסעדי. מש"כ מדבר הוא ארץ לא זרועה. ומטעם זה עפר המדבר פסול לכיסוי, ה"פ שאינו מגדל צמחים, לפי שכל הענפים שבקדושה הם זרבים לפי שבה צמיחה והולדה, וכיון שעפר המדבר אינו שנקודושה הם זרבים לפיכך הוא פסול לכיסוי הדם. וזהו החידוש הננס בחודש אלול, ולא זו בלבד שאריכים להעלות את עניני השדה ולהביאם העירה, אלא שאריכים להעלות גם את הענינים שבמדבר, היינו דאם מאיזו סיבה, וחסא ופגם ועבר את הדרך, הרי חודש אלול הוא חודש התשובה והתיקון גם על ענינים אלו.

וזהו מ"שם ובקשתם משם את ה' אלקיך ומצאת גו', היינו שתבקש ותחפש, ואין חיפוש אלא אחר אבידה, דאיתהו שוטה המאבד ממש שבנו, לפי שנכנסה בו רוח שוטה, וצ"ל ובקשתם משם את ה' אלקיך, לבקש ולהפשי את ה' אלקיך, את החלק אלוהים ממעל ממש שבו, לפי שה' אלקיך הוא כח והיותו, וכחודת רבינו הזקן ע"ה פ"ט שמע ישראל ה' אלקינו, וכתורה רבינו איד דערהרעט, הוי' אלקינו, אז כחנן וחיתנו אין דאס למע' מן הטבע, און - הוי' אחר, וכפגמם כ"ס אד"ה ז"א א איד ניש ער וויל און ניש ער קען זיין ח"ו אפגעייסן פון אלקות. וצ"ל עבודה זו, בא לעילוי גדול יותר, וכמ"ש ובקשתם משם דייקא, דוקא במקום שנאבד (כסם שא"א לחפש אחר אבידה משם) ולמצאה -

- (15) ירמיה' ב, ו. (16) איוב כח, ה. (17) תהלים קד, טו.
- (18) ירמיה' שם, ב. (19) תולדות פה, ב. וראה לקו"ה מטעם צא.
- (20) ואחרון ד, כט. (21) חגיגה ד, רע"א. (22) לקו"ה פירשנו שם לג, א (בהקדמה). (23) תניא רפ"ב. (24) ראה מוטה ג, א. (25) "הינים יונם" ס"ע קג. (26) ואחרון ו, ד. (27) "הינים יונם" ע' פד. סה"מ תש"י ריש"ע' 115. וראה גם לק"ש חיי"א ע' 331. חיי"ג ע' 233.

תנתת ה' בלתי מנוגה

ודודי לי, ההמשכה מלמעלה בעשי"ה, כמ"ש ששאלו חתח לראשי, ע"ל לגילוי הרחמים והחסד בשמחת תורה, סיום חודש תשרי, שזהו הכלי על המשכה כל הברכות והשוב על כל השנה כולה. אמנם צל"ה ב"א"כ, למה ימל אלול הם ימות החול ואינם נמנם טובים כמו שבחתי וימים טובים וגם לא כדוהב"ה שאז הוא חתומים י"ג מדות הרחמים. ועוד זאת, דאפילו ימות החול כל השנה, הרי יש זמן התגלות י"ג מדות הרחמים כשאר ימים אותם בתפלה, מש"כ באלול אינו נכרך ענין זה, וצריך לימוד מיוחד שיש' אז התגלות זו, עד שממשיכים אותה במחשבה דיבור ומעשה.

ומבאר זה בלקו"ה שם, ע"פ משל למלך שקודם בואו לעיר (כשמצאנו בשדה) יוצאין אנשי העיר לקראתו כו', והוא מקבל את כולם לסעוד פנים פניה ומראה פנים שוחקות לכולם, ובלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו, ואח"כ בבואו להיכל מלכותו אין נקנסים כ"א ברשות, ואף גם זאת המוכרחים שבסע ויחיד' סגולה. ועד"ז הוא גם בחודש אלול, שבני ישראל, שהם ויחיד' העיר, גדול ה' ומחולל מאד בעיר אלקוניו, יוצאין להקביל אור פניו ית' בשדה, ואז רשאיין (ויכולויליו) כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו, ואח"כ הולכים עמו העירה, היינו שוחקות ורוצנים לייכנס לה' כל מלכותו. ואף שבוואו להיכל מלכותו אין נקנסים כ"א ברשות, ואף גם זאת המוכרחים שבסע ויחיד' סגולה, הרי על כאו"א מישראל נאמר והייתם לי סגולה מכל העמים, שזה ענין חודש תשרי שאחרי חודש אלול, עד לזמן שמחת תורה, שאז השמחה גדולה ביותר, יותר משמחת בית השואבה (כמבאר בכ"מ"ט), ואז ישראל ומלכא הם בלחודוהיהו.

- והנה כסם שהכוונה בהו' מה שיוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה, הוא מה שבלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו, ועד שבאים להיכל מלכותו, היינו שמעלים מבחי' שדה לעיר ולהיכל מלכותו, ע"ז צריכים להעלות (מיט-ת) נעמען -
- (9) שה"ש ב, ו. (10) תהלים מח, ב. (11) הוספה כ"ס אדמו"ר הר"י"ץ בסד"ה לך אמר לבי תשי" - סה"מ תש"י ע' 285.
- (12) יתרו יט, ה. (13) ראה גם לקו"ה סוכות פ, ג. (14) ראה דח"ג לב, א.

תנתת ה' בלתי מנוגה

ראש 58 (וכמובא בלק"ח ששם 59 המשל לזה כמו אם הי' נמצא
 בראשית לחבר גופו אל ראשו), ודא נעשה מציאות חדשה,
 וקמרומו ג"כ בלק"ח ששם 59 [ואח"ל הי'ה מפורש בכמה מלות
 ומיבנות ושוותות] דברת הוא נגד להי' בתל' בחי' י"ג מדות
 והתמל'ם. ועי' בתי' באי' לשנה חדשה, שאז מאיר אור חדש עלי'ן
 יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה, כדאי'
 באגה"ק 41.

וי' לומר ברא"פ, שעבודת השוברה החדש אלול לצאת מן המדבר,
 היא לא רק עבור מי שחטא ופגם בו', אלא גם בצדיקים
 גמורים/כל העלי' החדש אלול היא שבאין להיכל
 מלכותו עם המלך, בחי' עצמותו ומהותו ית', ולגב' לצמחו
 ומהותו ית', גם הצדיקים הגמורים הם בבחי' מדבר וארבעים
 חטובה. ועי' מ"ש דכתיב עילאה אעי'ג דאיתו אור קדמון אור
 צח ואור מצוחצח איהו אונם קדם עילת העילת, והיינו שהוא
 בבחי' אונם לגב' עצמותו ומהותו ית'. ועי' בחדש אלול,
 בגילוי י"ג מדות הרחמים, שנמשלו לשושנה, כדאיתא בזהר 45
 ודושונה איה בה חליסר עיל' כנגד י"ג מדות הרחמים, ושושנה
 יש בה גורן סומק, שזהו"ע אונם הוא קדם עילת העילת.

וזוהו כללות ענין חודש אלול, שאז היא הארת י"ג מדות
 הרחמים, ורחמים על הנושמה ורחמים על הגוף, ואח"כ יש
 מעלה בגוף, דאף שבחומותיו נדמים לגופי אומות העולם,
 מ"מ הרי הגוף הוא גבול שמשאין, והוא לבדו שאינו עלול
 מאיזה עילה שקדמה לו ח"ו בכחו ויכלתו לברוא יש שאין
 (כמבואר באגה"ק 45), ולכל' לצעיל' תהי' הנושמה נידונית מן ועי'
 הגוף 44.

וזוהו אני לדודי ודודי לני רי"ח אלול, כי אף שבהודש אלול הוא
 רק העבודה דאני לדודי משא"כ ודודי לי הוא ברי"ח

- 38) לקו"ח שלח מן, ב. ובכ"מ. 39) לב, ג. 40) לקו"ח
 פשתנו שם לג, א (בתקצור), ממא"א אוח כ' ט"ו. 41) סוף
 ס"ד. 42) תקו"ח ת"ע (קלה, ריש ע"ב). 43) ח"א בתקדמה
 במחלתה. הובא בלקו"ח רד"ה זה תב' - לג, א. 44) תניא
 פמ"ט (ע, רע"א). 45) ס"כ (קל, ריש ע"ב). 46) ראה המשך
 וככה תרל"ז פצ"א-צב. ובכ"מ.

תנחת ה"ח בלתי מוגה

ולמצוא זולת במקום שואבדה), שע"י ההגלים והסתר מתעורר בו
 הרצון לאלקות.

והנה כדי לקבל הגילוי דה' אלקיך, שואמך בוגז כי ה' אלקיך
 אש אורכלה הוא, צ"ל כללים מיוחדים, וכמו אש כפוסה
 שא"א לאש להאזן בלי פתילה או שום דבר הנואז בו. ועי'
 נאמר 29 אחזת"ו ולא ארפנו עד שהבאנו אל בית אמי ואל חזר
 הרה"י, שאח"כ בלי אמי או תושב"כ וחדר הורה"ז חושבנ"פ.
 היינו שהכלי הו"ע (התורה) ועי' צ"ל עבודת התפלה כמ"ש
 אמצא בחוץ אשך גו', דכאל' ההשכחה היא עיי' אמצא בחוץ
 (ובקשתם ששם), הרי אז צ"ל אשך, ענין הנשיקה והאהבה שהו"ע
 עבודת התפלה, היינו שהכלי הוא גם ענין עבודת התפלה. אמנם
 היות שהכלי הכוונה היא, ללשון לו ית' ד"ר בתחנות 18.
 לפיכך צ"ל גם העבודה כקו' הצדקה והמצוות, וכמ"ש בלקו"ח שם 53,
 שלאור פני ה' שהוא בחי' האור יש שני כללים שהם תורה וחסד.

והנה זה שנמצא במדבר הנה ע"י ההגלים וההסתר מתעורר בו
 הרצון לאלקות בחילוא ית' 44, כיהרון האור מן החושך
 דוקא וכיהרון החכמה מן הסכלות דוקא. וגם דעי'
 עבודה זו להפוך את המדבר ה"ה עולה למעלה לעלה, לא רק
 למעלה מבחי' שדה ומבחי' עי' אלא גם מבחי' היכל המלך, והוא
 מגיע לבחי' מדבר למעלה ורואה אור לא ישב את שם-שבלעלה
 ממדיגת אדם, כמ"ש בדי"ה במדבר סיני באוהל מועד 56, אמצא
 (בחדר) דוקא.

וזוהו מ"ש כי אני ואמי עזבנוך וד', שיה"ש ג. 29) שיה"ש ג. 30) לקו"ח פרשתנו
 אלול היא עבודת התשובה. דגם אם אני ואמי עזבנוך,
 היינו שנכרת מישו לגמל' ח"ו, מ"מ זה' יאספני, דעי'
 עבודה התשובה ה"ה מחובר עם הראש של, ישראל אוה"ח לי
 - ראש -

- 28) ואחזת"ו ד. כד. 29) שיה"ש ג. 30) לקו"ח פרשתנו
 שם ל, ד. לב, ג. א (בתקצור). 31) שיה"ש ה. ג. 32) ראה
 במדבר"ר פי"ג, ו. תנחומא נשא טז. בתקו"ח ג. תניא רפלי"ו.
 33) לב, ד. ראה זח"ג קכט, ב. 34) ראה ספר הערכים-
 חב"ד ערך אור - ביחס לחושן ס"ח. ושי"ו. 35) ראה לקו"ח במדבר
 ב, ב ואיל"ל. שם ד, ג. ה. א. - לקו"ח פרשתנו שם לג, א
 (בתקצור). 37) תהלים כז, י.

תנחת ה"ח בלתי מוגה

שופטים ושופטים הן לך בכל שעריך גו', ומביא ע"ז באוה"ת
 עה'נפאת פירוש הש"ר, ושעריך הם כל אברי הגוף, שהם
 העינים ואזנים פה ידיים ורגלים, וצריך לחת עליהם
 שופטים ושופטים כו'. ואח"כ מביא באוה"ת סמ"ע פירוש, מס'
 יצירה, וי"ל: שבע כפולות בג"ד כפ"ח כו' וצ"ח כו' כו' כו' כו'
 כפולות וי"ל: שבע כפולות בג"ד כפ"ח כו' וצ"ח כו' כו' כו'
 כפולות אה"כ בס"י עצמ"ה) שהם שתי עינים שתי אזנים ושני
 נקבי האף והפה, היינו דקאי על השערות שבהאדם (ולא
 בכל הגוף). והענין הוא, דהנה כפולות שהן אוה"ת שיש ג'
 אמות שהן אוה"ת אה"ש אה"ש ושבע כפולות שהן אוה"ת שיש ג'
 ומבואר בתניא בחזקתו, דהאמות הן המוחין המולידות את
 המדות, וז' הכפולות הן המדות. ונקראות המדות כפולות (שבע
 כפולות), לפי שבכל מדה יש ב' התנועות דרצוא ושוב. וכמו
 במדת האהבה, שהאהבה היא המשוקה לעלות למעלה, וצוא
 אף יש בה גם בחי' שוב, כדלחש רז"ל ע"פ"ס ואהבה את ה'
 אלוקיך, שיהא שם שמים מתאב על ידך, וכדי שיהא שם שמים
 מתאב על ידך, צריך הוא לעטוף עם הבטחה וכו', וכדאימת
 בספר עה"פ אהבה על כל הכריות, שזהו בחי' שוב. ועד"ז
 הוא במדת היראה, דיראה ענינה שוב, וכפ"ש וירא העם
 ויבנו ויעמדו מרחוק, אבל יש בה גם בחי' וצוא וקירוב,
 שהרי תכלית היראה הוא שלימות הביטול שבטל לגמרי ונעשה חז'
 עם הארון. ועד"ז הוא בשאר המדות שיש בהם ב' התנועות
 דרצוא ושוב.

והנה ז' שערים הנ"ל שבנפש הם, בכללותם, ד' המהירות דראי'
 שמיצה ריח ודיבורי, שהם כנגד ד' אותיות דשם הוי'
 (כדאימת בחיקוני זה"ע). וכמבואר בארוכה בלקו"ת דאה

- עה"פ -
 1) ריש פרשתנו. 2) פרשתנו ע' חתב. 3) הונא בעה"ת
 ערך שער. 4) וכ"ה גם באוה"ת שם ע' החלב. 5) פ"ד ס"ד.
 6) שם ס"ב. 7) פ"א מ"ב. פ"ב מ"א. פ"ג ד. 8) פ"ג.
 9) יומא פו, א. 10) ואחזקו ו, ה. 11) ימרו כ, טו.
 12) אוה"ת שם ע' חתב, חחלב. 13) הי"ע (קכב, טע"א. קל,
 טע"א). זח"ג רכט, ב. ע"ח שער אח"פ פ"א. ר"ח שה"ק רפ"ח.

ויראה"פ, מ"ם הרי נח"ל דוד מה שיוצאין לקחכיל אור פניו
 ית' בשדה (העפרה בחודש אלול) הכולנה בזה הוא מה שבלכות
 ויראה"פ, הרי הם הולכים אחרינו, ועד שבאים בשדה, יש בו בהקלם כמו
 שהמלך הוא בהיכל מלכותו, וע"ז מ"ש בתנ"א: שאין נפק"ם אם
 מתקן את המלך כשהוא לבוש אחד או כמה לבושים (ואדרבא,
 המשכה העצם היא בעיקר בשדה. שלכן גם אנשי העיר יוצאין
 לשדה לקבל פני המלך). אלא שבחודש אלול הוא בהקלם, ובחודש
 תשרי מתגלה בעש"ת בקו היראה, ואח"כ (בגילוי יומת) בסוכות
 ובשמע"צ ושמה"ת בקו השמחה, שע"ז אמרו: ביום חתונתו וביום
 שמת לבו, דאז ישואל ומלכא הם בלחודותי. וזהו גם מה
 שאומרים אז ג' פ' אתה הראה לדעה וכי ה' הוא האלקים א"ל עוד
 מלכך, גילוי השמחה. ומסויימים כי סצ"ן תצא מורה ודבר
 ה' מירושלם, ויהי רצ"ן שכן תה"ל לכו, בקיום היעוד⁵²
 ואשיבה שופטין כבראשונה ויוצעין כמתלה, בלשכה הגזית⁵³
 שבבית"ק השלישי שיבנה במהרה בימינו, ותן חלקנו בחורמת⁵⁴.

- *
 47) ספ"ד. 48) שה"ש ג, יא. 49) ואחזקו ד, לה.
 50) ישעי" ב, ג. 51) שם א, כו. 52) סנהדרין פו, ב
 (במשנה). מדות פ"ה מ"ד. ומכ"ם הל' סנהדרין פ"ד הי"ב.
 53) אבות פ"ה מ"ב. נתבאר בארוכה בההמות ויעדות.
 54) תנחת"ת בלתי מוגה